

[Erling Olsen]

skrev, at risikoen for fejl går i nedadgående retning. Og The Economist følger til: Ja, det tør man sige, spørgsmålet er kun, hvor langt går det nedad?

Endvidere skriver The Economist, at de fleste private forudsigelser, der er kommet fra de store banker og de store finansinstitutioner sidenhen, gang på gang går ud på, at det går nedad, og derfor er og bliver det et skønmaleri, man har præsteret.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Forhåbentlig for sidste gang til hr. Lykketoft: Det eneste af hr. Lykketofts udsagn, der kan bekræftes helt klart, er det om kredittiden på cigaretter. Det vil jeg gerne bekræfte. Det modsvarer så til gengæld af, at hvad angår en række af de andre indtægter, er førsteårsindtægten, der er anført i oversigten, mindre end de efterfølgende års indtægt, hvorfor der også i de efterfølgende år vil være fuld dækning. Men det får vi rig lejlighed til at diskutere ved førstebehandlingerne i næste uge.

Så skal jeg sige til hr. Erling Olsen, at der i vore rapporter i forhold til tidligere nu er sket en nedvurdering i væksten i 1991. Stigningen i væksten er udskudt til 1992. Det er klart, at skønnet for 1992 må være usikkert, men jeg minder om, at Danmark faktisk har bevæget sig i modfase til de andre europæiske lande op igennem firserne. Vi havde stor vækst i perioden 1983-86, hvor der var tilbagegang i de andre lande. Så havde vi lavvækst, mens de andre lande havde højvækst. Nu er vi måske på vej ind i den anden situation, hvor det er os, der har vækst, mens de andre har en faldende vækstrate. Vi bør i hvert fald her i Danmark ved vores politik yde vores bidrag til, at det bliver sådan, at vi får skabt den vækst i Danmark.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Hvis jeg kun har ret i én ting, hr. finansminister, må der være en fejl i regeringens egen budgetoversigt, for der står, at der mangler 2,5 mia. kr. i finansiering i 1991. De kommer senere, siger man så – det er en tidsmæssig forskydning.

Tidsmæssige forskydninger er nogle gange interessante. Men jeg synes nu også, at hvis ikke alle nye medlemmer af Venstres og De Konserveratives folketingsgrupper er klar over det, bliver vi nødt til at understrege én gang til, at de

dér 1,8 mia. kr. fra statens Hypotekbank er et overskud i en statsvirksomhed, som staten hele tiden har haft ejendomsretten til, og som nu teknisk bogholderimæssigt bliver ført på statens regnskab, og derefter konstaterer man, at man har skaffet dækning krone for krone for skattelettelser til landets borgere. Det er en interessant måde at regne på, og man kan måske godt have en lille bitte bekymring, hvis det også er på den måde, de regner i andre sammenhænge i Finansministeriet.

Jeg tror, vi bliver nødt til at gå det finanslovsforslag efter en ekstra gang.

(Kort bemærkning).

Erling Olsen (S):

Selv om vi nu skulle mene, at vi var enestående i verden, at det kan gå op for os, når det går ned for andre, synes jeg alligevel, at almindelig beskedenhed burde medføre, at vi må sige: Når nu det går ned for alle de andre, skulle vi så ikke være så forsigtige, at vi i hvert fald hverken brugte matadorpengene eller engangsindtægterne til at nedsætte skatterne varigt? Det er det, der ligger i vores holdning.

Gert Petersen (SF):

Jeg synes, den sidste halve times diskussion om de økonomiske orakler har været meget interessant og oplysende, ikke mindst på baggrund af det forudgående foredrag af statsministeren, hvor han brugte mange ord – elegant, det skal være erkendt – men mange ord skulle der til for at bevise, hvor stærk regeringen er, og hvor store samarbejdsmuligheder der er i dette Folketing, i ganske særlig grad mellem regeringen og Socialdemokratiet. Det synes jeg vi har fået en meget god illustration af igennem den sidste halve times debat.

Her er det egentlig ikke så meget de økonomiske orakler, der er interessante. Det er altid sjovt at sammenligne, hvad de siger i OECD og i EF, eller hvad de nu hedder, de forskellige økonomiske organer. De siger så meget; noget af det passer, noget af det passer ikke, det viser erfaringen. Men det er alligevel ikke det, der er det afgørende. Det afgørende, når jeg lytter, er spørgsmålet om økonomisk dækning.

Jeg hører nøjagtig den samme diskussion, som der var optræk til de allersidste dage, før valget blev udskrevet. Måske var jeg uretfærdig i mit første indlæg, da jeg sagde, at der kun var